

Arrest

nr. 101 236 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 11 december 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. SHONIA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing, die dateert van 30 oktober 2012, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.09.2012 werd ingediend door :

S., T. (R.R. ...)

nationaliteit: Georgië

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee; dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden (en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire, post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat zij gehuwd is met de heer L. S., dewelke over een legaal verblijf beschikt, en dat zij met haar echtgenoot wil samenblijven. Echter, er dient gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, wil verder studeren en is werkwilgig) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198J69.). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.2. Op dezelfde datum werd in hoofde van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing, die samen met de eerste bestreden beslissing aan verzoekster werd betekend op 11 december 2012, en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

*X 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Ter adstruering van het middel voert zij aan wat volgt:

"Overwegende dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is. De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass, 12 mei 1932, Pas, 1932, I, 166).

Als reden tot weigering werd er in de bestreden beslissing vermeld dat: "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland".

Bij de regularisatieaanvraag ingediend op 4 september 2012 (stuk 7) heeft verzoekster als buitengewone omstandigheid het feit ingeroepen dat zij destijds de Nederlandse lessen volgde aan het taalcentrum Linguapolis bij Universiteit van Antwerpen met het oog op verdere studie aan de universiteit. Bij eventuele terugkeer zou zij haar studie niet kunnen verder zetten aangezien de procedure van gezinshereniging meestal aanzienlijke tijd in beslag neemt. Daarnaast werd er aangegeven dat de financiële gevolgen van eventuele heen en terugreis een zware klap zou zijn voor de beperkte budget van het gezin.

Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat voor zijn taalstudie verzoekster een bedrag van omstreeks 500 euro per niveau heeft moeten investeren terwijl enkel haar echtgenoot de enige werkende persoon is binnen het gezin. Momenteel mag verzoekster niet werken omwille van gebrek aan arbeidsvergunning.

Vermeldingswaardig is dat verzoekster in een korte periode, met name van maart tot december van afgelopen jaar, de Nederlandse taal perfect heeft aangeleerd. Dit is een buitengewoon resultaat en toont ongetwijfeld de immense enthousiasme en motivatie van verzoekster. Ondertussen heeft zij alle vijf niveaus kunnen doorlopen telkens met uitstekende studieresultaten. Dit heeft als gevolg dat deuren van alle Belgische universiteiten zijn open voor haar om verder te kunnen studeren (stuk 8).

De bestreden beslissing schendt tevens art. 8 E.V.R.M., nu het de verzoekende partij verplicht terug te keren naar Georgië, alleen maar om procedurele redenen en zonder noodzaak in een democratische samenleving, zodat de beslissing disproportioneel is;

Verzoekster was van plan om kort na het huwelijk dd. 28 juli 2012 de procedure van gezinshereniging bij gemeente op te starten doch omwille van het feit dat er destijds niet alle nodige documentaties voorhanden waren werd geopteerd voor regularisatie conform art 9 bis van Vreemdelingenwet. Nu verzoekster alle nodige papieren heeft bijeengebracht zal zij kortelings de procedure bij gemeente in te leiden."

2.1.2. Vooreerst wenst de Raad te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De verwerende partij kon op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de documenten die verzoekster ter terechtzitting heeft voorgelegd, zodat ze thans niet dienstig kunnen worden voorgebracht. De Raad heeft overigens niet de bevoegdheid om deze stukken zelf te onderzoeken om daarna tot een eigen beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag over te gaan. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst onderzoekt hij enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Verzoekster betoogt dat zij in haar aanvraag als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd dat zij destijds Nederlandse lessen volgde met het oog op universitaire studies, dat zij omstreeks 500 euro per niveau heeft geïnvesteerd voor haar taalstudie terwijl haar echtgenoot de enige kostwinner is, dat zij zich in een korte periode de Nederlandse taal perfect heeft aangeleerd zodat zij kan verder studeren aan alle Belgische universiteiten en dat ze bij een eventuele terugkeer haar studies niet zou kunnen verderzetten aangezien de procedure van gezinshereniging meestal een aanzienlijke tijd in beslag neemt. Dienaangaande kan de Raad vaststellen dat de verwerende partij deze elementen heeft betrokken bij de beoordeling van de aanvraag, nu in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat "de overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, wil verder studeren en is werkwilbig [niet] verantwoord [..] dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend." Met betrekking tot het in de aanvraag aangehaalde element over haar financiële toestand en de gevolgen van een heen- en terugreis op het gezinsbudget, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd: "Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis."

Verzoekster toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die haar gekend zijn niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht, zoals hiervoor omschreven, noch maakt zij duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt. Het eerste onderdeel van het eerste middel is niet gegrond.

2.1.4. In de mate dat verzoekster, in een tweede middelonderdeel, aanvoert dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt, nu de bestreden beslissing haar verplicht terug te keren naar Georgië, zodat de beslissing disproportioneel is, kan worden verwezen naar wat volgt.

2.2.1. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel voert zij aan wat volgt:

“Met de beslissing over de niet-ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag werd aan verzoekster dd. 11 december 2012 tevens het bevel betekend om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten.

Als gevolg van de verzoeksters betekende beslissing, verzoekster dient het land te verlaten en van zijn echtgenoot in België wordt gescheiden. In die zin schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM.

Het is wel zo dat art. 8 EVRM geen absolute bescherming van het privé- en familieleven vormt (waarbij haar huwelijkse relatie met haar echtgenoot wel degelijk onder de noemer 'gezinsleven' valt), doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensen recht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient te worden onderzocht of:

de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet; de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient; de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale uitgebreid gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit.

Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights:

(P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy", in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720).

Gelet op voorgaande de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 11 december 2012 (stuk 2), genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij samen met haar echtgenoot woont, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Het middel is dan ook ernstig en gegrond.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz,

Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Zelfs aangenomen dat het bestaan van verzoeksters gezinsleven op Belgisch grondgebied is aangetoond, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen niet inhouden dat verzoekster enig verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster beroept zich integendeel op een schending van artikel 8 van het EVRM opdat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan indienen in plaats van – zoals de wet in beginsel vereist – in haar land van herkomst. Er blijkt aldus niet dat er sprake is van een inmenging in het gezins- en/of familieleven. Enige toetsing aan artikel 8, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient bijgevolg niet te worden doorgevoerd. Wel dient te worden nagegaan of er niettemin enige positieve verplichting rust(te) op de verwerende partij om verzoekster toe te laten de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen in plaats van in het herkomstland. Zoals reeds aangegeven, is een belangenafweging hiertoe vereist.

Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij deze belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het gezinsleven van verzoekster in België enerzijds en de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid, hetgeen een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde, anderzijds. De verwerende partij oordeelde dat een terugkeer om de aanvraag in het herkomstland in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privé- of gezinsleven, nu de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied die geen moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De Raad wijst er in dit verband op dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen inderdaad in beginsel niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook *in casu* kan op grond van het feit dat verzoekster deel zou uitmaken van een gezin in België met haar echtgenoot en tijdelijk van hem zal worden gescheiden, nog niet worden besloten dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besloot dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen niet disproportioneel is. Zo dient ook te worden gesteld dat verzoekster, wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven nu zij na het verstrijken van haar visum geen verblijfsrecht meer had. Ook haar echtgenoot kon er niet van onwetend zijn dat verzoeksters verblijfssituatie, en bij uitbreiding het opgebouwde gezinsleven, zo dit al kan worden aangenomen, precair was (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Verzoekster beperkt zich verder tot de algemene stelling dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt omdat die haar verplicht terug te keren naar Georgië en dit alleen maar om procedurele redenen en zonder noodzaak in een democratische samenleving, maar deze algemene uiteenzetting is onvoldoende om *in casu* te besluiten tot een onvoldoende belangenafweging door de verwerende partij.

De bestreden beslissingen spreken zich daarnaast niet uit over de grond van de aanvraag van verzoekster om te worden gemachtigd tot een verblijf en verhinderen verzoekster ook geenszins om opnieuw het land binnen te komen indien haar aanvraag daartoe positief wordt beoordeeld. Ze houden dan ook geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De verwijzing naar het subsidiariteitsbeginsel doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van artikel 8 is niet aangetoond. Het tweede onderdeel van het eerste middel en het tweede middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS